

Mateřská škola Borovy

SLUNÍČKO V NAŠÍ ŠKOLCE

č. 23
2024/2025

*„Nikdy neber něčí přítomnost
ve svém životě jako samozřejmost.
Je to dar.“*

Věnováno všem dětem, rodičům
a také těm, kteří pomáhají naší mateřské škole....

Zpracovala: Zuzana Mastná

Ilustrace dětí mateřské školy,
fotodokumentace, materiály mateřské školy, internet

Mateřská škola Borovy dne 6. června 2025

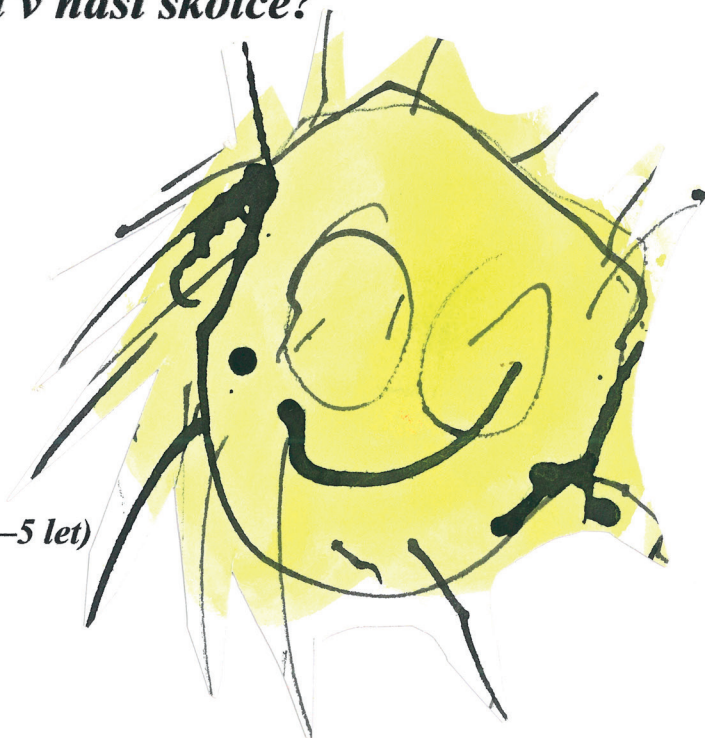
*„Kam jsme došli,
kdo to ví.....“*

Kdo je s námi v naší školce?

I. SKUPINA - PŘEDŠKOLÁCI (5 - 7 let)

1. Nikolka Míková
2. Davídek Peterka
3. Victorka Sorádová
4. Matyášek Masopust
5. Eliška Koudelková
6. Anička Hodanová
7. Natálka Kunová
8. Emmička Cibulková

II. SKUPINA - PROSTŘEDNÍ DĚTI (4 - 5 let)

9. Kubíček Drda
10. Toníček Novotný
11. Valinka Mašková
12. Ondrášek Hrkalík
13. Martinka Němcová
14. Samík Fridrych
15. Raduška Lisnerová
16. Eliška Kolečkářová
17. Karinka Májová
18. Kubíček Štulík
19. Magdalénka Hájková
20. Ninuška Madayová

III. SKUPINA - NEJMENŠÍ DĚTI (2 - 3 roky)

21. Anička Fikrlová
22. Natálka Haišmanová
23. Kubíček Kadlec
24. Ellinka Netrvalová
25. Víteček Cibulka
26. Vojtíšek Studnička
27. Ivošek Kolečkář
28. Kubíček Peterka
29. Víteček Hřebec

ředitelka:

Zuzana Mastná

učitelka:

Klára Kořínková

asistent pedagoga, učitelka, uklízečka:

Blanka Peclová

kuchařka, hospodářka, uklízečka:

Libuše Vizingrová

Pár slov úvodem našim rodičům

Každým rokem vždy přemýšlím, co chytrého do časopisu napsat na jeho začátek a co na úplný závěr. Vždy je to dost podobné, nevím, chvilku tápu. Bylo toho zde napsáno již mnoho. Nakonec bych mohla klidně opisovat články a příběhy ze starých čísel časopisů, rodiče se přece neustále mění, ale to opravdu nechci. Občas se během roku ke mně dostane z internetu nějaký příběh k zamyšlení. Proto si jej hned uložím a říkám si, jo, to je přesně ono, tenhle článek, ten bude dobrý. Nebo na mě něco vyskočí na FB, tak pro jistotu také ihned ukládám. Letos ke mně ale samo nic zásadního nepřišlo, ani jsem asi záměrně nic nehledala. A ejhle. Je tu červen, příprava časopisu je tady v plném proudu a já najednou zjišťuji, že nemám nic. Tedy, abyste rozuměli. Nic na začátek. Nevadí, mám doma spoustu krásných chytrých knih, tak snad se v nich něco hezkého najde.

A první kniha, kterou беру do ruky, je „To tajemství je pevný pár.“ Marek Herman, který tuto knihu napsal je český pedagog, spisovatel a lektor osobního rozvoje – právě v tomto duchu se nesou jeho naučné knihy z oblasti dětské psychiky a rodičovství. Někomu bude kapitola z knihy blízká, někomu úplně cizí. Někoho osloví, někdo se jen usměje, jiný bude přemýšlet. A další z Vás si třeba přečte jen začátek a pak přeskočí ihned na další stránku. Vše je dovoleno.

Podotýkám, že vše níže uvedené je vyňato z výše jmenované knihy. Nicméně tato kniha se čte úplně sama 😊.

Vyzdatnit, musíme je vyzdatnit!

Rozmáhá se nám tady takový nešvar. Rodiče, kteří se rozhodli, že pro svoje milované děti udělají maximum, úplně všechno, a když to půjde, tak ještě něco navíc! Všechno koupíme. Všechno uděláme. Jsme tady s tatínkem jenom pro tebe, víš? Přejeme si, abys byl(a) šťastný(á). Tenhle přístup z dětí vyrábí děti nesamostatné. Vše mají přímo před nosem. Jsou to malí bobíci ztraceni v dokonalé péči svých urputných rodičů.

Šel jsem po ulici a slyším maminku, jak říká svému malému synkovi: „A jsi si opravdu jistý, že jsme koupili tu nejkrásnější tašku ze všech krásných, co jsme viděli? Když ne, tak já s tebou ještě ráda někam zajdu. Zajímalo by mě, jak si bude ten malý jednou vybírat partnerku. Chudáci děti.

A taky chudáci rodiče – jak jsou pořád na nervy, aby jejich malému proboha svatého něco na chvilku nechybělo! Ten každodenní tlak, jestli jsme opravdu, ale opravdu udělali všechno, jak to nejlip šlo. Chodíme pravidelně ven. Vaříme s příběhem. Večer aspoň tři pohádky. Všechno málo. Přehnaně a úzkostlivě se omlouváme za každou maličkost, která nevyšla. Víím, že jsem ti miláčku, slíbila, že koupíme křupinky, ale nemají je. Hrozně mě to mrzí. Opravdu je mi to líto. Křupinky paní prodavačce došly, opravdu jsem to nemohla vědět. Co můžu udělat, aby ses cítil(a) lépe? Tak koupíme nanuk? Chtěl(a) bys nanuk? Ano? Vybereme spolu? Už je to lepší?

Křupinky došly, bude konec světa!

Když takové děti nastoupí do školky, jsou jako bludní Holanďani. Chodí od ničeho k ničemu. A proč to musím dělat? A musím tam jít? Proč bych se měl snažit?

*V těch dobrých školkách na to mají medicínu. Říká se tomu **láskyplná hrubost**. Zpočátku chutná hořce, ale funguje. Láskyplná hrubost znamená, že nestojíte dětem věčně za zadkem, ale spíše je necháváte, aby si poradily samy. Důvěřujeme jim, že zvládnou, co bude potřeba. Neřešíte za ně každou maličkost. Neumetáte cestičku. Nesnažíte se s nimi mluvit jak hotentoti, co furt do aleluja zjišťují pocity. A z každého prdiku neděláte vědeckou konferenci.*

Děti láskyplnou hrubost pochopí a začnou fungovat, protože vaše důvěra rychle předskočí na ně. Začnou ochutnávat svět. Líbí se jim to. Ponoří se do činností. Jsou odváznější. Nefňukají Mají chuť objevovat. Dělají pokroky, protože přirozeně čelí životu Už nejsou tak otrávené A přijde radost.

A začnou jim zářit oči.

Rodiče jsou z toho překvapení.

Vidí to, ale nechápou to.

Jak to, že to ve školce jde, ale doma ne?

Co je tam tak jiného?

A nebude to tím, že dobrá školka dětem nabízí normální svět?

Že se v něm od rána do večera všichni nesnaží přetřhnout jenom proto, abych byl šťastný?

Že si tam musím poradit hlavně já sám? Občas musím počkat, protože nedostanu všechno hned.

Něco si musím odříct, protože to nedostanu vůbec.

Děti se tohle všechno naučí. Jsou spokojené. Rochní si v tom. Protože přesně tahle ochutnávka je připraví na to, co je v životě čeká: vždycky všechno nebude jenom po mém a děsně žůžo.

*Ale pak se tady děje ještě jedna hodně zvláštní věc: **každodenní proměna**. Když si rodiče přijdou pro svoje dítě do školky. Stačí, když se objeví maminka nebo tatínek. Stačí, když se spolu potkají v šatně a ze spokojeného fungujícího děcka je nesamostatné miminko. Stane se to během chvilky. Děti si totiž neustále stahují aktualizace a rychlostí blesku se z paní učitelky přeladí na rodiče. Z láskyplné hrubosti na příliš pečujícího rodiče. A z chutného děcka je rázem ukňouraný protiva s protaženou pusou.*

Nechá si obouvat boty.

Nechá se oblékat.

Kňourá. Stěžuje si.

Neví, Neumí. Nechce se mu.

Otrávený jak hadí zub.

Takže milí rodiče, je to prostě na Vás!

Mohli byste už konečně přestat blbnout s tou ultramega dokonalou péčí?

Přestat donekonečna žvanit o těch dohodách, volbách, svobodách a rozhodnutích.

Vždyť jsou to malé děti proboha.

Tak to by bylo pár slov úvodem. Není co dodat

A vy, dospělí, nezapomeňte.....

Vše je vždy na nás, na rodičích. Každý z nás má na výchovu určitě jiný metr, berme to tedy jako fakt. Fakt, že tak to je a je to v pořádku. Kdybychom byli všichni stejní, to by to na tom světě asi vypadalo.

Aneb jak jednou řekl Šimi, bývalý žák naší mateřské školy: „Jiná maminka, jiné návyky.“

NA CO MYSLET, KDYŽ MÁ DÍTĚ ZÁCHVAT **VZTEKU**

„Dej každému dni příležitost, aby se mohl stát tím nejkrásnějším dnem v Tvém životě.“

Příběh k zamyšlení, tentokrát krátký šamanský

Bylo období velkého sucha. Rostliny usychaly na vyprahlé zemi, dobytek i lidé se trápili žízní. Kukuřice na poli postupně chřadla a hrozilo, že brzy nebude ani co jíst. A tak se indiáni rozhodli požádat svého šamana, aby přivolal déšť. Šaman se vymlouval, že takové věci neumí. Ale když sucho neustávalo a prosby jeho lidí byly stále naléhavější, rozhodl se, že to zkusí...

Zavřel se ve svém týpí a po tři dny meditoval, cvičil a vykonával všelijaké očistné praktiky. Čtvrtý den brzy ráno vyšel ven, sedl si na zem a čekal. Indiáni se kolem něj shromáždili a netrpělivě čekali s ním. Ale déšť nepřicházel, na obloze se neobjevil jediný mráček a slunce už zapadalo. Všichni zklamaně odešli, ale šaman trpělivě seděl dál.

Když se krajinou rozhostila tma, prudce se zvedl vítr. Na půdu dopadly první kapičky vody, v mžiku se spustil hustý déšť. Indiáni vybíhali ze svých týpí, tancovali a radovali se, provolávali slávu svému šamanovi. „Ty jsi tak mocný!“ říkali mu, „Přivolal jsi mraky, vítr a spustil jsi déšť!“

„Já?“ podivil se šaman. „Já nic nepřivolal, jsem člověk jako vy a člověk přece nemůže poroučet přírodě – větrům, mrakům ani deštům. Já jsem se jen za ty tři dny dal do pořádku. A když jsem v pořádku já, pak i moje okolí by mělo být v pořádku.“

Podmínky pro naši pohodu a zdraví v mateřské škole

- ***Děti se učí tomu, v čem žijí***

Žije-li dítě v prostředí tolerance, naučí se být trpělivé.
Žije-li dítě v prostředí chvály, naučí se oceňovat.
Žije-li dítě v prostředí povzbuzování, naučí se důvěřovat si.
Žije-li dítě v prostředí slušnosti, naučí se být čestné.
Žije-li dítě v prostředí bezpečí, naučí se věřit.
Žije-li dítě v prostředí spokojenosti, naučí se mít rádo.
Žije-li dítě v prostředí přátelství, naučí se být rádo na světě.

- ***Co chceme děti naučit***

- ✓ O všechno se rozděl.
- ✓ Hraj fěr.
- ✓ Nikoho nebij.
- ✓ Vracej věci tam, kde jsi je našel.
- ✓ Uklízej po sobě.
- ✓ Neber si nic, co ti nepatří.
- ✓ Když někomu ublížíš, řekni promiň.
- ✓ Před jídlem si umyj ruce.
- ✓ Splachuj.
- ✓ Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře.
- ✓ Žij vyrovnaně – trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a zpívej a tancuj a hraj si a pracuj.
- ✓ Každý den odpoledne si zdřímni.
- ✓ Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytni se někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě.

- ***Co se učíme vzájemně***

Být přátelský a laskavý je více než mít pravdu.
Nikdy nezáleží, jak váženými jste v životě.
Každé dítě potřebuje přítele, který s ním dokáže dělat i hlouposti.
Všichni někdy potřebujeme držet za ruku někoho, kdo nám rozumí.
Malá procházka může učinit velké zázraky.
Pod „maskou“ každého se skrývá někdo, kdo potřebuje být oceněn a milován.
Každý, koho potkáš, si zaslouží být pozdraven s úsměvem.
Nikdo není dokonalý.
Nemohu si vybrat, jak se cítím, ale mohu si vybrat, co s tím udělám.

Září

„Zelená pohádka.....“

Zelenou pohádkou to vlastně všechno začalo. A další barevné pohádky budou v jednotlivých měsících následovat. Bude to vlastně moc prima. Pokaždé nás dalším měsícem provede jiná barevná pohádka. Proč? Třeba proto, aby nám to ve školce hezky utíkalo a aby se nám zde líbilo. Možná i proto, abychom se společně učili další nové věci, které ještě moc dobře neznáme.

A právě u první zelené pohádky se scházíme 2. září 2024 v naší Mateřské škole v Borovech. Někdo kráčí jistým krokem, protože naši školku již dobře zná. Navštěvoval ji pravidelně minulý rok a už se moc těší na kamarády, paní učitelky a paní kuchařku. Jiný jde opatrně a trochu nejistě, přece jen zatím ještě neví, co jej zde čeká. Je to nové, nepoznané a každý z dětí již trochu podvědomě ví, že přijde odloučení. Odloučení od té nejmilovanější z nejmilovanějších, odloučení od své maminky.

Vítáme v naší školce dva Kubíčky z Vřeskovic, Kubíčka Štulíka a Kubíčka Kadlece, Natálku Haišmanovou ze Lhovic, Vítečka Cibulku z Nezdic, Ivoška Kolečkáře ze Zelené Hory a dva „pány kluky“ z Borov, Vítečka Hřebce a Vojtíška Studničku. Poslední jmenovaný, Vojtíšek, přichází do školky s maminkou Klárkou, která se k nám vrací po mateřské dovolené. Bude to tedy nyní opět naše „staronová“ paní učitelka. A stará není, je z nás nejmladší a vylepšuje věkový průměr pedagogům 😊. To jen tak na okraj, abyste věděli.

Adaptace dětí proběhla v září. S menšími slzičkami a trochou pláče. A věřte, že i toto je naprosto v pořádku. Když totiž dítě opouští svoji největší jistotu, kterou je právě maminka, je to pro něj opravdu těžké. A protože tohle všechno víme, děláme v naší školce maximum pro to, aby odloučení probíhalo co nejjemněji. Snažíme se všechny dopřát každému z dětí individuální dostatek času na adaptaci, kterou dané dítě potřebuje. A to vše se děje v klidné atmosféře naší školky.

Jsou lidé, díky kterým je svět
krásnější jen proto,
že tu jsou.
Říkáme jim DĚTI.

Začátkem září se sešli rodiče na třídní schůzce s učitelkami, kde se dozvěděli vše o tom, co nás bude v letošním roce v naší školce čekat, co společně zažijeme a na co se můžeme s rodiči těšit. A první akcí, kterou prožijeme všichni společně, abychom se dobře poznali, je zahradní slavnost.

Vše je připraveno, soutěže na místě ohraničeném, opatřené cedulí s nápisem. Na stolech čeká občerstvení, které společně s námi připravily i naše zlaté maminky. Každá z nich něco dobrého upekla nebo koupila a přinesla na odpolední slavnost.

Připraveni a naladěni chceme již začínat, když najednou začíná pršet. Tentokrát jsme bohužel úplně zapomněli objednat počasí. Co naplat, už je to tak. A pršet nepřestává, naopak, prší čím dál více. Nic není náhoda aneb jak říkáme, vše je tak, jak má být. A proto se s pomocí rodičů rychle stěhujeme do školky. Tam bude probíhat vše tak, jak mělo probíhat venku.

Bohužel na menším prostoru a s omezenou délkou trasy pro soutěžící. Díky všem jsme ale všechno všichni společně zvládli.

Děti si pohrály, zatančily a zaspívaly, zasoutěžily a společně s rodiči a prarodiči si pak pochutnaly na dobrotách od maminek. Rodiče a prarodiče si pak užili u nás svoji odpolední kávu nebo čaj a všichni jsme si povídali. I přes nepřítel počasí se akce velmi vyvedla a každý z nás si ji opravdu užil.

Koncem měsíce ještě všichni společně navštívujeme solnou jeskyni v Přesticích, kam budeme pravidelně každý týden jezdit, abychom byli zdraví a nemoci se nám vyhýbaly. Loučíme se s vlaštovkami, které se chystají odletět do teplých krajín, pozorujeme podzimní počasí, kdy se střídá sluníčko, mraky a déšť. Dokonce si na to ve školce i hrajeme.

Vlady se chce ujmout již podzim, ale léto se nechce jen tak vzdát. A právě to se děje i na obloze. Nic naplat, podzim ale vyhrává. Ten už klepe na dveře, ve strakaté zástěře. Chodíme na dlouhé procházky do přírody, v lese sbíráme samorosty, plody a společně pak ve školce tvoříme různé věci. Do lesa chodíme moc rádi. Někdy se jen tak zastavíme a vnímáme ticho, které je všude kolem nás. Jindy si každý z nás najde strom a propojí se s ním. A jestlipak víte proč?

objímání stromů

- význam -

· pomáhá nám k
uvědomění si krás
kolem nás ·

· zvyšuje naše
propojení s anděly
a vesmírem ·

· propojuje nás
s přírodou ·

· snižuje stres
a úzkost ·

· podporuje
dobrou
náladu ·

· učí nás žít
přítomností ·

· bojuje proti
deprezi ·

· zklidňuje naše
myšlenky ·

**„Do lesa chodíme,
abychom ztratili svoji mysl a našli svoji duši.“**

Říjen

„Oranžová pohádka....“

Proč zrovna oranžová? Třeba právě proto, že venku se barví krásně listí do oranžova a nebo proto, že někdo z nás má tuhle barvu rád. A nebo nás prostě jen čeká další krásná barevná pohádka. Nejen ona pohádka, ale i jiné věci nás v tomto měsíci potkaly. A začalo to mezi námi, děvčaty.

Podzim se blíží, výzdoba nejen ve školce, ale i všude kolem začíná být v plném proudu. A také my, doma s maminkami, připravujeme podzimní výzdobu. Ani Klárka nebyla výjimkou. Chtěla si to s Vojtíškem doma udělat také pěkně. Volba byla jasná. Vydlabeme dýni. Klárka je moc šikovná na všechny práce, jak doma, tak i ve školce. Ale tentokrát ji dýně přemohla. Byla velká, stěny opravdu silné a Klárčin pravděpodobně ostrý nůž tomu pomohl, když najednou.... Nůž se smekl a Klárka si přerázla šlachy na malíčku. Ou, ou, ou, to muselo bolet.

Pár dní zůstala doma, vzala si dovolenou. Brzy se ale vrátila a chodila společně s námi do školky i s obvázaným prstíkem. Prstík bolel. Někdy méně, jindy více, ale Klárka to zvládla. My jí pomáhali s oblékáním. Natálka Haišmanová o ní měla opravdu veliký strach. Myslela si, když ji viděla poprvé s úrazem oblečenou, neoblečenou, že nemá ruku. Klárka měla na sobě bundu, ovázanou ruku měla schovanou uvnitř a venku plápolal rukáv. Ještě jí potom čekala rehabilitace, kde malíček za přítomnosti sestřičky rozpohybovala a vše bylo v pohodě.

Vypadá to dobře, zvládli jsme to na jedničku, i s Klárky nepřítomností. Tak to vypadá, že vše je nyní v pořádku. Ale nebojte, jen chvilku. Zdání však klame.

Blanka odchází na plánovanou dovolenou, protože v loňském roce, když byla Libuška nemocná, se dovolená všem zaměstnancům trochu nastrodala. A ejhle! Blanka, místo užívání si dovolené, onemocněla. Teploty a velký kašel s rýmou ji dostihly doma. Po týdenní nemoci, respektive dovolené, nastupuje do školky a ani ne za týden jí nemoc dostihne znovu, tentokrát však v daleko větší míře. Tak nás bylo opět o jednoho méně. Naštěstí k nám ale chodí jednou za čtrnáct dní na praxi dvě studující paní učitelky, Danielka a Anička. A tak společně Blanku, alespoň jeden den v týdnu, mohou zastoupit.

Hrajeme si s brambory, vyrábíme bramboračky, vaříme z brambor různé dobroty. Učíme se poznávat houby, víme, které houby jsou jedlé a které jíst nemůžeme. Chodíme na procházky do přírody, sbíráme přírodniny a potom s nimi zdobíme interiér naší školky.

Koncem měsíce odjíždíme oblečení jako čarodějnice a čarodějové linkovým autobusem z Borov do Kulturního domu v Lužanech, kde společně se třídou lužanské školky a školy navštívujeme Halloweenský rej. Všichni jsme si jej společně užili a moc nám to všem slušelo.

*„Žijeme ve štědrém světě plném skvělých možností
a daří se nám všechno, do čeho se pustíme.“*

Listopad

„Hnědá pohádka“

Měsíc listopad. Smutné počasí. Mlhavo, deštivo a tma. Co naplat, ne nadarmo se tomuto počasí a období říká dušičkové. A protože naše paní učitelky mají blíže k českým tradicím než k americkým, neopomínáme tento dušičkový čas a společně si o tomto období povídáme. Naučíme se o něm básničky, písničky, dokonce se jdeme podívat Zuzce do ředitelny na pohádku o tom, jak to bylo na dušičky u babičky. Písničku právě s tímto názvem se potom společně naučíme.

Zapalujeme svíčky a vzpomínáme na naše zemřelé, které jsme měli rádi a znali je. Vlastně vzpomínáme společně s rodiči i na ty, které jsme neznali, protože s nimi chodíme na hřbitov zapalovat svíčky.

A pak přichází čas, na který se opravdu všichni každým rokem moc těšíme. Chodíme zapalovat ven na parapety před školku (samozřejmě s Blankou, Zuzkou nebo Klárkou) svíčky. Blíží se totiž čas, kdy vynášíme světýlka do přírody. Ptáte se proč? No přece aby je Ježíšek viděl a věděl kudy a kam má přiletět.

Proto se scházíme v pátek večer před budovou mateřské školy, vybaveni svými svítícími lampiónky a můžeme společně vyrazit. Projdeme celou naši malou vesničku, aby Ježíšek viděl, kudy chodíme na procházky. Naše cesta končí na hřišti u vlakového nádraží, kde společně s rodiči naplníme svůj lampión splněných přání vzduchem, zašeptáme do něj přání Ježíškovi a vyšleme směrem do nebe. Na oblohu.

Zda se nám přání splní, uvidíme až u stromečku a nebo v průběhu roku. Záleží na tom, jaké přání si budeme přát. Možná má někdo z nás i jiná přání. Třeba taková, po kterých dlouhodobě touží

A proto přejeme každému, ať se mu přání splní. Důležité je vždy přání vyslat a objednat. Nebojte, jakmile je vysláno, je o něj postaráno. A plní se, jen je třeba mít trpělivost a čekat. Opravdu, věřte nám.

Na samotném konci našeho lampiónového průvodu nás čeká ohnivá show, kterou pořádala Obec Borovy. A věřte nebo ne, ten, kdo zde byl a show viděl, byl naprosto nadšen a unesen. Show byla totiž neuvěřitelně krásná.

A protože listopad zdaleka nekončí lampiónovým průvodem, ba právě naopak, teprve začíná, pokračujeme i my ve školce dalšími činnostmi. Jednou z oněch činností je oslava svatého Martina, o kterém si povídáme. Víme, jak žil, kde bydlel, čím chtěl být a čím se nakonec opravdu stal.

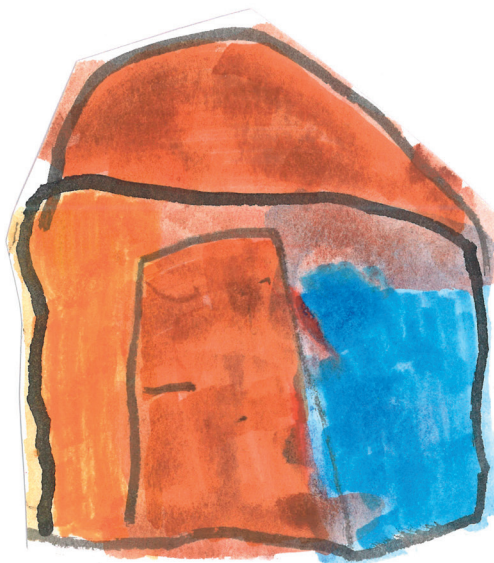
A protože ke každému Svatomartinskému období patří chutný jídelníček, i my přemýšlíme, co si připravíme. Svatomartinskou pečenou husu asi mít nebudeme, ne že by ji Libuška neuměla upéct, ba právě naopak, ale přece jen, nikdo nám ji do školní jídelny zatím nenabídl.

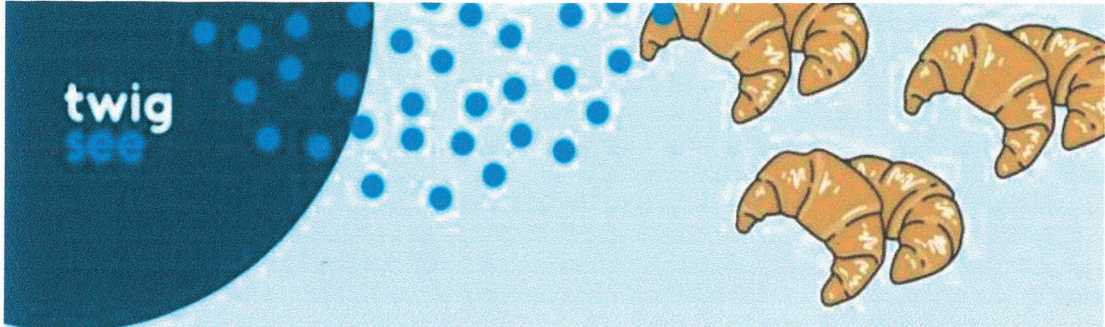
Proto svatomartinské období zachraňujeme my a pečeme svatomartinské rohlíky. Zaděláme těsto, oříškovou náplň a jde se na to. Nakonec poprosíme Libušku a ta nám rohlíčky do zlatoučka upeče.

To byla panečku ňaminka.

Recept přikládáme na další straně.

osvědčený recept

MARTINSKÉ ROHLÍČKY

Těsto:

500 g hladké mouky
1 lžice moučkového cukru
200 ml smetany ke šlehání
250 g másla

Ze surovin pokojové teploty vypracujeme těsto.

Náplň:

200 ml horkého mléka
250 g mletých ořechů
50 g mletých piškotů
50 g medu
50 g cukru
1 bílek

Mleté ořechy spaříme horkým mlékem. Přimícháme zbývající suroviny a necháme vychladnout.

Těsto rozválíme na čtvrtiny. Z každé části vyválíme kruh a rádýlkem rozřizneme na osminy. Na vnější okraj dáme náplň a rolujeme do středu. Rohlíčky pečeme na 180°C cca 20 min. Pocukrujeme.

A po Svatém Martinovi již vrcholí přípravy přímo adventní. Vyzdobujeme si interiér mateřské školy, vánoční výzdobu vynášíme i před ni. Chceme být opravdu na vše přichystaní, až Ježíšek do naší školky přiletí.

Připravujeme se také na vánoční besídku, která každoročně probíhá před budovou obecního úřadu. Všichni jsme oblečeni do kostýmu, který nám připravily maminky, natěšení a besídka může začít. Písničky, básničky, koledy, předvánoční besídka se vším všudy tak, jak má být.

Někdo se stydí, jiný zpívá naopak nahlas, tak, že je jej slyšet až ve vedlejší vsi. Další básničku neřekne, protože se stydí a je překvapený z velkého množství lidí. Někdo z dětí básničku dokonce pokazí. Ale to přece vůbec, ale vůbec nevadí.

Pokazit se může, napravit se musí, jak říkáme u nás ve školce.

Besídku je třeba užít se vším všudy. A to i přesto, že někdo básničku neřekne a nebo ji poplete. Nic z toho přece nevadí. Je to stejné jako s námi. Každý z nás někdy něco v životě nezvládne, nebo se mu něco pokazí, nepovede, ale život jde dál. Nezaměřujeme se na chyby, hledejme krásu v maličkostech. A nezapomínejme na to, že chyby, které děláme v životě, nás posunují dál.

Stromeček svítí.

Na samotném konci naší besídky, kdy již všichni tleskají, zaznívá najednou krásná, podmanivá hudba. A hle, podíváme se do zahrady mateřské školy a vidíme nádhernou záři, která odtud vychází. Ano, záře, která obklopuje přicházející dvě krásné sličné postavy. Právě ty, které důvěrně známe z pohádky. Anna a Elsa jsou zde. Ani nedutáme. Když najednou se ozve rána. Z druhých vrat běží, zakopává a ke dvěma dívkám utíká jako o život sněhulák Olaf. Běží opravdu jako o závod, aby vše stihl. Nakonec ale vše dobře dopadne, Olaf dorazí včas, Elsa se dotkne stromečku a je to tady, vážení přátelé, advent začíná.

Prosinec

„Stříbrná pohádka“

Stříbro, zlato a drahé kamení je nyní vidět na každém rohu. Naše představivost a fantazie je neuvěřitelně krásná. Každý den, ať již na procházce nebo cestou do školky či domů najdeme něco, co Ježíšek ztratil nebo přinesl. Nejkrásnější období v roce je prostě tady. Čas těšení, touhy, radosti, překvapení.

Ovšem toto období začínáme s trochou napětí a nervozity, protože již víme, co nás na začátku prosince každým rokem čeká. Ale my si přesto i toto (pro někoho náročnější) období chceme v naší školce užít a prožít beze strachu. Proto i návštěva čerta, Mikuláše a anděla probíhá takřikajíc naprosto v klidu. Větší zlobiči trochu strachu přece jen nakonec asi měli. Obzvláště když je čert chtěl přikrýt svým pláštěm a dát si s nimi jen tak rukou „placáka“.

Nakonec přece jen vše společnými silami zvládáme a uff, je to za námi. Možná byl strach překonán i tím, že zjišťujeme, že někdy se těm zlobivým čertíkům podobáme. Navíc dnes je to skoro do puntíku pravda, protože máme oblečení přesně jako oni. Tedy vskutku čertovské. A i ten čert pochopil, že ta podoba tu skutečně je. Ano, přiznáváme, i my někdy zlobíme. Stejně jako naši rodiče, paní učitelky a určitě i paní kuchařka. Každý z nás někdy zlobí. Ale jak říkáme ve školce, opět připomínáme.

Pokazit se může, napravit se musí.

V tomto měsíci nás ještě čeká divadelní představení v Přesticích. A i tam samozřejmě nějakí čerti a Mikuláš čekají. Ale zvládáme to. Máme pro strach uděláme. A stejně jako do naší školky, přinesli i do KKC Přestice nějaké dobrůtky, které si pak odvážíme domů.

A abychom si předvánoční období patřičně užili, v týdnu si ještě zajedeme do Svíčkárny v Liticích. Tam si každý z nás naplní pytlíček solí, kterou pravděpodobně budeme potřebovat. Každá sůl má jinou barvu, to proto, abychom věděli, na co se používá. Někdo si vezme na rýmu a kašel, jiný na prohrátí organismu. Někdo si nasype sůl pro dobré dýchání. A nakonec si ještě vyrobíme svíčku, kterou si budeme moc zapálit při štedrovečerní večeři.

A protože to těšení je opravdu veliké, scházíme se jedno odpoledne společně s našimi nejmilejšími i v mateřské škole a zahajujeme naše „Putování za Ježíškem“. A putování si opravdu užíváme se vším všudy. S maminkami si hrajeme, zpíváme, balíme dárečky a nakonec nás na stole čeká pohoštění, které jsme společně se Zuzkou, Klárkou a Blankou připravili. Rovněž i někteří z našich rodičů se podíleli na přípravě a přinesli k občerstvení veliké dobroty.

A nyní snad už jen čekání na Ježíška, čtení dopisů, povídání, návrat k vánočním zvykům a tradicím. Snad už se brzy dočkáme.

A opravdu, je to tady, stejně jako předešlý rok, ani ten letošní, Ježíšek nezklamal. Přilétl. Venku před školkou je všude na zemi zlato, tentokrát už jej z dálky vidí i paní učitelky. Vánoční nadílka je pro nás prostě vždy ta nejlepší. Ježíšku, opravdu moc děkujeme.

A Vám všem přejeme, ať si ten vánoční čas užijete ve zdraví, lásce a pohodě. Ne vždy to tak může u každého stolu být. V životě se stanou různé věci, ale věřte, že pokud budete věřit a doufat, může být ještě lépe. A svůj život můžeme žít i nadále v lásce, klidu, pokoře, porozumění a radosti.

Ať je takových dnů v příštím roce opravdu 365 (a nebo klidně i více 😊).

***„Zeptej se sám sebe, co je opravdu důležité
a potom seber všechnu moudrost a odvahu k tomu,
abys kolem toho postavil svůj život.“***

Leden

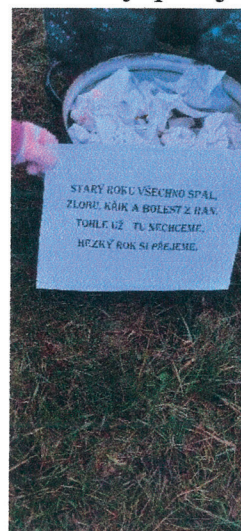
„Bílá pohádka“

Bílá pohádka, stejná barva, jako krásný čistý nepopsaný list roku 2025. Čistý, krásný, voňavý, hezký. A aby takový opravdu zůstal, tak mu s dětmi začátkem roku 2025 přidáváme lásku, zdraví, pohodu, radost, peníze, práci, úsměv, porozumění a další a další krásné věci. Nezapomínejte, že už je na vašem účtu připsáno nových 365 dní. Proto je prožijte tak, jak si opravdu přejete.

Pro jistotu však ještě spálíme věci staré, ty z loňského roku, které do školky nepatří. Nejen do školky, ale i do života. Loučíme se proto s nadáváním, mračením, kousáním, hádáním, praním, dohadováním rodičů, křičením na děti, přidáváme i hádání maminek a tatínků. Prostě házíme do hrnce všechno, co už děti nechtějí a nepotřebují. Všechno smazáno, je to pryč. Tak proto začínáme s rokem 2025 opravdu jako s čistým, bílým, láskyplným počtem 365 dní.

V měsíci lednu se do našich řad zapojuje i Vítěček Hřebec, který oslavil nedávno tři roky. Je z nás úplně nejmladší a proto nastupuje až nyní, v tomto měsíci. A my, kamarádi, jsme tady nejen proto, že si společně s ním, stejně jako s ostatními dětmi budeme hrát, ale i proto, že jej naučíme nové věci, ty, které ještě neumí.

Život je série tisíců malých zázraků. Všiměj si jich.“

Únor

„Šedá pohádka....“

Měsíc únor nám nezačíná úplně barevně, stejně jako naše pohádka. Ta je tentokrát šedá. Začínáme být trochu nemocní, střídáme se ve školce, máme rýmy, kašle, chřipky. Vojtík má dokonce neštovice. Je doma i s maminkou, naši paní učitelkou Klárkou. Jsme tedy v oslabení, nejen děti, ale i učitelky. A protože potřebuje Libuška ještě v týdnu navštívit lékaře a seminář, je potřeba vymyslet, kdo tentokrát bude vařit. Protože je nás ale poněkud méně, než jindy, je třeba se rozhodnout tentokrát úplně jinak.

V úterý si uděláme svačinu i polévku sami a k obědu si necháváme přivést pizzu od Margit. Od té, která tu s námi byla, když byla Klárka na mateřské dovolené. A co uděláme ve středu? V tom už máme také jasno.

Přijdou naše praktikantky, Danča a Anička a dokonce i Zuzky Adélka, která má právě prázdniny. Společně vyrážíme směr Šumava. Tam je sníh, proto si jej pěkně užijeme. A věřte, že tomu

tak bylo a bylo to naprosto prima. Sluníčko svítilo jak o závod a my jezdili z kopce dolů a nahoru a dolů a nahoru. Zapomněli jsme úplně na to, že nás někdy na vycházce bolí nožičky a běháme a běháme a běháme, až se nám hlavičky třesou. Únavu z nás nikdo necítí.

Do školky se vracíme všichni v pořádku a doma usínáme tentokrát o poznání dříve, než kdy jindy. Maminky si také pochvalovaly, jaký měly prý příjemný večer.

14. únor, Svatý Valentýn. Nezapomínáme ani na naše maminky a tatínky s tímto svátkem. Ne že bychom úplně všechny americké svátky slavili, ale na druhou stranu, připravit dárek pro někoho, koho máme rádi, určitě potěší nejen jeho, ale i nás. S Klárkou vyrábíme šumivá srdíčka do koupele, které pak zabalujeme do krásného voňavého sáčku. No vida, dárek je hotový. A srdíčka potkáváme na každém kroku. I na procházce.

V druhé polovině února již máme vyzdobenou školku, vyrábíme karnevalové masky a všude rozvěšujeme krepové fáborky. Přípravujeme se na karneval, který už je za dveřmi, Seznamujeme se s hudebními nástroji, které na karnevalu hrají, poznáváme tradiční karnevalové masky.

Ve školce probíhá dokonce zabijačka. Přesně tak, jak má být. Vaříme prdeláčku a pro toho, kdo nezná tento název, malé vysvětlení. Jedná se o zabijačkovou polévku. Do ní uvaříme kroupy a potom společně zašpejlujeme jitrnice. To byla panečku dobrota. Vše bylo sice jen jako, ale věřte, že bychom se v pohodě mohli zapojit i s nějakým řezníkem do onoho procesu.

Konec masopustu se blíží, je třeba jeho zakončení. A jak jinak, než pochováním basy. Tak schválně, kdo zná tento masopustní zvyk a tradici? Ráno se scházíme ve školce oděni do černé barvy oblečení. Zuzka si jde hned udělat ranní kávičku do kuchyně a najednou vykřikne. Lekla se. Ale čeho? Honem se běžíme podívat. Už víme, čeho se Zuzka lekla.

V kuchyni za stolem totiž právě krájí cibuli pán v černém klobouku. Kde se tam asi vzal? No, nebudeme Vás dlouho napínat, nebojte se, nikdo cizí to nebyl. Byla to naše Libuška, která se s námi účastní každé akce a dělá ráda společně s námi různé lumpárny. A i ona se patřičně na pohřeb vystrojila.

Takže vše přichystáno, nosítka pro basu také připravena. Tu bohužel ale nemáme, tak si místo ní připravujeme housle. Taková malá basa může klidně být. Připravíme smutnou hudbu a pochováání basy může začít. Pravdou je, že je ale potřeba nejdříve vysvětlit a ujasnit si pojem pochováání basy. Mnozí z nás si mysleli, že jí budeme držet v náručí a zpívat ukolébavky. Vše už ale víme, dokonce i to, že všichni máme plakat, jenom jako samozřejmě. Proto se opravdu moc snažíme.

Jen Blance to úplně nejde. Vždy když se má nadechnout a zabědovat, směje se do černého závoje. Jediná Natálka Kunová to vzala z gruntu. Ta plakala opravdu. To zjišťujeme však až na samotném konci. Natálka si utírá slzy a říká: „Já musela prostě brečet opravdu. Mně to jinak nešlo.“

*„Žijte tak, abyste mohli každý večer prohlásit,
že jste ten den naplnili až po okraj,
že jste žili naplno.“*

Březen

„Žlutá pohádka....“

Už se to blíží. Na tento měsíc čekáme obzvláště moc rádi. Proč? Třeba proto, že už bychom rádi jarní sluníčko. Nebo proto, že v tomto měsíci mají naše maminky oslavu Mezinárodního dne žen. My jim vždy připravujeme nějaký krásný dáreček pro radost.

V tomto měsíci také vyséváme s Klárkou semínka dýně, která pak i s truhlíkem máme na parapetu v šatně mateřské školy a denně pozorujeme, co se v černé zemi děje. Už se těšíme, až potom dýni vysadíme na naši zahradu.

S nadcházejícím jarem se však nezapomínáme rozloučit s Morenou, paní Zimou s velkým Z. Společnými silami si ji vyrobíme, doma najdeme nějaké oblečení, které již maminky nenosí a rády propůjčí paní Zimě. Karinka dokonce přináší i náušnice a řetízek na krk. Morena je letos prostě kočka. Má i sluneční brýle.

Ale nic naplat. I když jí to moc sluší, strašila zde již dlouho. Je třeba se s ní rozloučit. A jak jinak, než jí donést k Prokopovu mlýnu, zapálit a vhodit do řeky s básničkou „Zimo, zimo, táhni pryč.“ Ještě jí na rozloučenou zamáváme. Za rok se na ni budeme opětovně těšit. Nyní je ale již čas na hezké počasí a sluníčko. A to nejen na tváři ale i na obloze.

Proto nenecháváme nic náhodě a objednáváme hezké počasí na zítra, kdy vyrazíme směr letiště Praha. Všechno si tam prohlédneme a užijeme. Na místo určení přijíždíme včas, autobus parkuje přímo před letištěm. Zuzka vyzvedává v recepci nalepovací náramky, na kterém má každý z nás napsané své jméno, příjmení a datum narození. Náramky nám učitelky dají na ruku a jde se na věc.

Je třeba projít kontrolou. Je potřeba zjistit, zda nemáme v batohu nebo u sebe něco, co na letiště nepatří. Jako první jde Zuzka. A co myslíte? Samozřejmě, že „pípá“. No jasný, jak tu naši výpravu neustále fotí, zapomněla si telefon v kapse. Potom jdeme na řadu my. Batohy necháváme na pasu. Také projíždějí kontrolou. A je tu další pípání. Tentokrát batoh Karinky. Něco se zaměstnancům nelíbí. Nic neobvyklého ale nenašli. Klárka, Libuška i my ostatní procházíme v pohodě a jako poslední jde Blanka. A samozřejmě také „pípá“. Zuzka i Blanka se tedy odebírají na podrobnější kontrolu, vše samozřejmě za naší přítomnosti.

Děti vše pozorují, jsou v klidu, jen naše Nikolka se bojí. A to opravdu, má plné oči slzí. Má strach. Strach z toho, že by si nás na letišti nechali.

Naštěstí vše dobře dopadne a my společně nastupujeme do autobusu, který nás vozí po letišti. Paní, která nás provází, s námi jede v autobusu a ukazuje letadla, hangáry, letištní plochu, kde vzlétají a přistávají letadla. Na té dokonce zastavujeme a můžeme chvíli pozorovat odlety a přílety letadel a to opravdu jen z několikametrové vzdálenosti. Bylo to vše naprosto úžasné a prima.

Poslední zastávka byla u hasičů, kteří nám ukazovali hasičská auta, veškeré vybavení a prostory. Výlet se moc vydařil. Při zpáteční cestě domů polovina z nás usnula v autobusu vyčerpáním. Ale takové vyčerpání za to prostě stojí.

*„To nejlepší, co tě může v životě potkat,
je mít kolem sebe lidi,
kteří dokáží udělat z malých okamžiků velké momenty.“*

Duben

„Růžová pohádka.....“

Růžovou pohádkou to sice v tomto měsíci začíná, ale úplně růžové to všechno není. Opět se nám do školky vloudily nemoci. Jsme nachlazení, máme rýmu, kašel, anginy a chřipky. A i když se ve školce střídáme a míváme, je třeba začít s přípravou Velikonoc.

Výzdoba oken, výzdoba třídy, vymýšlení velikonočních přáníček pro sponzory a pro rodiče. Dále je třeba připravit i nějakou tu ovečku jako výrobek, zasít si obilí do květináčů, které si nosíme do školky. Potom již zbývá postupně malovat vyfouknutá vajíčka, která zapichujeme do připravené země. Každý z nás si potom tu krásu s velikonočními vajíčky a zvířátky odnáší domů. A že je to opravdu krása. Obilí vyrostlé a v něm naše tvoření. Radost byla veliká a to nejen naše. Když to spatřily maminky, hned se jim objevil na tváři úsměv, který máme všichni moc rádi.

A protože se blíží konec měsíce dubna a čas, kdy se slétají všude čarodějnice, ani naše školka nebude výjimkou. Koncem měsíce se všichni scházíme před mateřskou školou v kostýmu čarodějů a čarodějnic.

Přilétáme na svých košťatech do školky, kde probíhá vážení a měření, kontrola vozidel a předání přihlášek na čarodějnickou stezku. Vše je třeba překontrolovat a orazítkovat vrchní čarodějnici. Po přepočítání všech čarodějů a čarodějnic vzletáme ve spořádaném roji všichni směr Borovská hora a odcházíme lesem do Nezdic.

Po splnění úkolů, které nás čekají na vyznačené trase se nacházíme na hřišti, kde se bude obědovat. Ještě předtím nás ale úkoly na trase zavedly až ke Gruszkům do Nezdic. Právě tam se dozvídáme, že čarodějnice zde nechala tašku plnou buřtíků, které si máme na hřišti opéct na předem připraveném ohýnku. A tak se také stalo, Na hřišti si opékáme buřtíky, které potom s velkou chutí sníme a chvíli si zde i pohrajeme.

Po dobrém obědě se vydáváme cestou zpět. Plníme opět dané úkoly a na samém konci cesty, což je na zahradě mateřské školy, máme za úkol najít poklad. Tentokrát nám to však chvíli trvá. Nic naplat, pokračujeme, přece se jen tak nevzdáme. Nakonec se poklad najde. Je plný odměn, diplomů a i nějakou tou žábou, hadem a medvědem na dobrou chuť.

*„Nikdy to nevzdávej.
Vzdává to jen ten, kdo ztratí naději.“*

Květen

„Červená pohádka.....“

Květen. Dá se říci, že je to měsíc, jako každý jiný. Možná i trochu do červena, stejně jako naše pohádka, která nás provází. A pro nás je to také moc pěkný a zvláštní měsíc. Začíná tím, že zde vítáme nové malé dětičky, které přicházejí k zápisu do mateřské školy. Všechny hezky přivítáme, pohrajeme si s nimi a už nyní víme, že někteří z nich naši školku od září začnou navštěvovat. Bohužel v příštím školním roce můžeme přijmout mezi sebe pouze tři kamarády. Škoda, že naše školka není „nafukovací.“ To by se nás sem vešlo podstatně více.

Druhá neděle v květnu je vždy rezervována pro naše maminky, které slaví svátek. A protože v neděli do školky nechodíme, je třeba se připravit na jiný den, což je v tomto případě pátek. V pátek odpoledne odcházíme do kulturního domu cca kolem půl čtvrté, rovnou ze školky. Přicházíme v oblečení, které jsme měli celý den na sobě. Máme totiž pro maminky překvapení. A veliké.

Jsou čtyři hodiny odpoledne a besídka může začít. Maminky, babičky, tety, dokonce i tatkové, strejdové, dědečkové, samozřejmě nechybějí ani naši sourozenci. Ti všichni již netrpělivě očekávají, co se bude dít. A je to tady. Náš strejda D.J., jak mu důvěrně říkáme, tatínek Aničky Fikrlové, již pouští první písničku s příhodným názvem „Bílá, bílá, bílá, bílá“. A my? My vcházíme na jeviště, všichni v bílém oblečení a věřte, že nám to opravdu moc sluší. Máme na sobě obleky, o kterých maminky vůbec nevěděly a z jejich tváře můžeme krásně vyčíst, že se jim všem opravdu moc líbí. I na dálku vidíme, že se některým z maminek lesklou na tváři malé slzičky dojetí a radosti.

Zazpíváme písničky, předneseme básničky a už už se těšíme, co bude následovat. Z přítomných to nikdo neví, jen my ano. A moc se na tu chvíli těšíme. Je to chvíle, kterou si všichni vždy užíváme plnými doušky. A právě v době, kdy je vyhlášena krátká přestávka se všichni ještě přiblíkneme. Děvčata mají červené zástěry s červenou kuchařskou čepicí a kluci bílé zástěry, bílé kuchařské čepice a červený šátek na krk. Ladí nám to spolu úžasně. I paní učitelky mají kostýmy stejné jako my. Vždy s námi táhnou vždy za jeden provaz.

A věřte, vše se nám povedlo. Oblečení, básničky i kuchařské písničky, které následovaly na samotném konci. A slušelo nám to.

V měsíci květnu k nám nastupuje na tři týdny na praxi další studentka, Andrejka Černá z Přestic. A protože nás čeká ještě spousta akcí, užije si je společně s námi.

V polovině měsíce května, po zápisu do mateřské školy a oslavy Dne matek, nás čeká noc v naší školce. Dlouho jsme přemýšleli, jaká že to bude noc ten letošní rok. Nocí máme za sebou už opravdu hodně a vymyslet noc, která zde ještě nebyla, je vcelku náročné. Nakonec jsme to přece jen vymysleli. A noc Šmoulů a Šmoulinek může začít.

V půl sedmé se všichni Šmoulíci a Šmoulinky scházejí v mateřské škole, všichni se jdeme po příchodu projít vesnicí. Po návratu se vždy chystá opékání buřtíků, ale protože bylo vcelku chladno a my nechtěli nic podcenit, rozhodli jsme se, že buřtíky opeče Libuška v troubě a diskotéka, která nás čeká, bude nakonec ve třídě.

A tak to také bylo. Po tanci následovala dobrá večere a potom spánek ve třídě na koberci. Úplně jiný, než je ten po o. Spíme totiž ve spacím pytlí. To je pro nás vždy největší zážitek. Při ranním probuzení pak zjišťujeme, že máme za dveřmi od Šmoulů přichystaný malý dáreček a Diplom za to, jak jsme byli šikovní.

Poslední den v květnu nás čeká ještě jedna příjemná akce a tou je odpoledne s tatínky. Na tuto akci se opravdu moc těšíme. Tatínci slaví svůj svátek sice až v červnu, ale protože Blanka odjíždí v měsíci červnu na dovolenou, akci uskutečňujeme o něco dříve. A že to nebude odpoledne jen tak obyčejné, to nám, věřte. Měli jsme za úkol připravit si netradiční dopravní prostředek a přijít společně s tatínky. Maminky nás ale samozřejmě mohou doprovázet. Jsme tu a je nás hodně. Sice nejsme úplně všichni, ale i tak si to společně užíváme. A odpoledne může začít.

Scházejme se ve čtyři hodiny na zahradě mateřské školy a věřte nebo ne, fantazie a nápaditost rodičů je naprosto úžasná a fantastická. Někdo má ozdobenou kárku, jiný kolo, někdo letadlo, tank, přijíždí i školkobus, kočár, vozidlo pro opravdové umělce. Je toho víc než dost. Nestačili jsme ani všechno úplně zblízka prozkoumat, protože děti již byly nedočkavé. Je třeba spustit akci. Opravdové dva policajty z řad tatínků zde máme již v obleku, ten třetí se asi trochu bál, přišel v civilu. Proto jsme nenechaly my tři ženy nic náhodě a oblékly se do policejních obleků. Přece jen bude třeba větší kontrola. Dokonce nám přišla pomoci opět i jedna mladší policistka, Adélka Zuzky. Klárka zapůjčila oblečení, proto můžeme ihned do terénu vyrazit na kontrolu.

Pravdou je, že jsme raději zůstaly u kontroly vozidel jen na návsi před obecním úřadem. Tam během odpoledne Zuzka s Klárkou připravila úžasné mini dopravní hřiště. A proto kontrola pro jistotu probíhala pouze tam. Pravdou však je, že jsme si pohrávaly s myšlenkou přesunout se k hlavní silnici. Určitě bychom v pohodě nějaké to vozidlo stoply. Vypadaly jsme jako pravé policistky. 😊

„Vše, co děláme, děláme s láskou v srdci a láskou k sobě.“

Červen

„Modrá pohádka....“

A je tu červen. Měsíc, ve kterém nás čeká ještě hodně akcí a společných zážitků. Faktem je, že pokračujeme s kurzem plavání v Plaveckém bazénu v Klatovech. Další akcí, která nás čeká je výlet na hrad do Švihova. Tam si prohlédneme nejen samotný hrad, ale ještě budeme moci shlédnout pohádku. V měsíci červnu nás čeká Den s lesy České republiky. Tuto akci v lese Luhu navštěvujeme každoročně. Jezdí s námi také Libuška, protože od zaměstnanců Lesů ČR dostáváme dobrý oběd. Proto dopřejeme i Libušce čas od času oběd, který nemusí sama vařit. A ještě jej máme všichni v přírodě, v lese, na mýtině.

Předposlední den ve školním roce ještě pojedeme do Klatov do kasáren na Den s vojáky. Tam si to také moc užijeme. Prohlídka tanků, vojenských vozidel, ukázka vojenského zásahu. To vše bude opravdu prima. A další den nás bude čekat pasování.

Konec roku je tady. Každý rok uteče jak voda v řece. Přichází čas loučení. Pravdou je, že ani letošní rok nebude výjimkou a budeme se pomalu, ale jistě loučit s těmi, kteří naší mateřskou školu opustí a v září usednou již do lavic v Základní škole ve Švihově. A proto je třeba věnovat těmto předškolákům, za chvíli již školákům čas i v naší mateřské škole, pořádně si to s nimi užít, rozloučit se. I oni budou mít veliký úkol. Budou muset složit slib, který je čeká a teprve poté budou popasování do stavu školáckého. Nakonec bude určitě ještě na maminky čekat na závěr nějaké to překvapení, jak je našim zvykem.

Nyní bychom již chtěli popřát všem krásné léto, hodně sluníčka nejen v přírodě, ale i na tváři, pohodičku a klid, který je opravdu zapotřebí. Všichni jej potřebujeme, všichni bez rozdílu, protože když je s námi, je vše v pořádku.

A v září opět na shledanou.

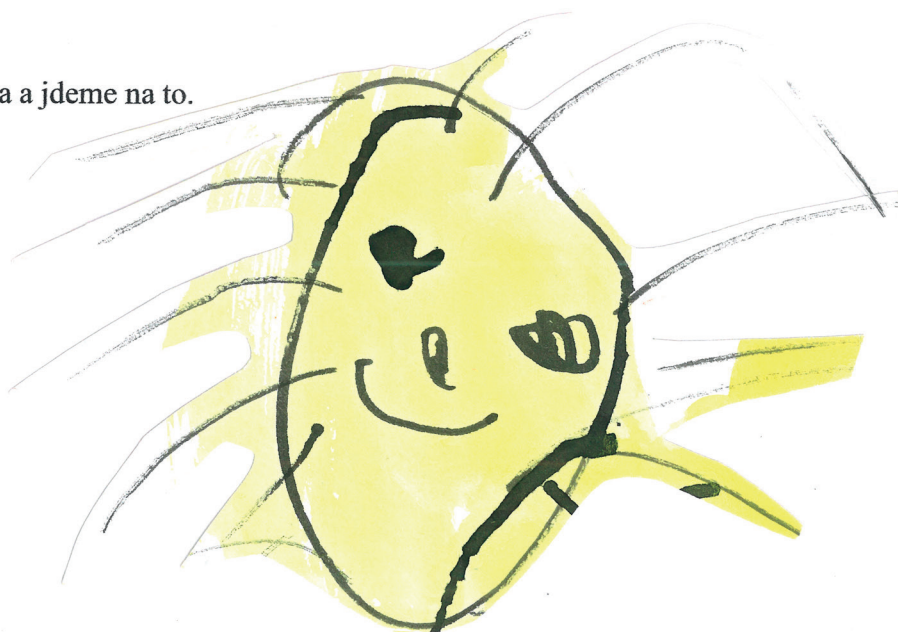
*„Obklopuj se lidmi, které září jako sluníčko
a nikdy nebudeš mít zamračený den.“*

Je to tady, stejně jako loni, předloni a předpředloni. Čas loučení, čas slziček, čas úsměvů a objímání. Život běží a je třeba se posunout opět o krůček dál. Rozloučit se, zavzpomínat, sdělit předškolákům, že zůstanou v srdci každého z nás a opět se s nimi časem někde sejít. Tohle vše patří k loučení.

K loučení s předškoláky a k životu samému vůbec. Vždy něco musí skončit, aby se otevřely dveře nové, které na nás již čekají. Někdy na ně bohužel přes ty slzy v očích nevidíme. Ale čekají na nás. Jsou pro nás již pootevřené.

A proto utřeme si slzu z oka a jdeme na to.

Letošní školní rok se loučíme s těmito předškoláky:

Nikolka Míková
Davídek Peterka
Victorka Sorádová
Eliška Koudelková
Anička Hodanová

*„Neztrácej naději,
zítek tvoříš dnes
a nemá nic společného se včerejškem.“*

Pár slov závěrem

Tentokrát použiji druhou část kapitoly Marka Hermana.... Ať jí máme uzavřenou.

Každé malé dítě potřebuje pocit bezpečí.

Něco se naučí od vás.

*Tím, že budete **pevní a sebejistí**.*

Tím, že budete na věcech trvat.

A něco se bude muset naučit samo.

Tím, že mu přestanete umetat cestičky.

Tím, že budete vyžadovat.

Musíte je vyzdatnit. Jestli chcete, aby se jim v životě dařilo, musíte je vyzdatnit.

Dá jim pravidla a řád: tady to začíná a tady končí, to jsou mantinely a hranice, přes to vlak nejede.

Dát jim pravidelný rytmus: každé mládě potřebuje jistotu, že u nás se to vždycky dělá jako vždycky.

Dát jim povinnosti: každé mládě potřebuje být užitečné začínáme již ve třech letech.

Dát jim možnost pomáhat: každé mládě se potřebuje naučit, že aby bylo doma dobře, musí přispět.

Tak je zkuste nechat chvíli samotné a na pokoji.

*Nezahlcujte je, neotravujte. **Nechte je být.***

Možná se budou občas trošku nudit.

Ale to nevadí, to je zdravá věc.

*Zkrátka a dobře nechejte svoje děti, aby mohly **čelit životu**.*

*Dopřejte jim to **privilegium**.*

Aby mohly zažít nedostatek.

Aby neměly všechno hned pod nosem.

Aby se musely snažit a usilovat.

Klíčem ke spokojenému životu je samostatnost. Prvotním cílem celé výchovy je samostatnost.

*Když tohle pochopíte, děti si z vás stáhnou **novou aktualizaci**.*

A promění se vám před očima.

Uvidíte, jak budou spokojené.

A vy taky.

Věřte mi.

Je to vyzkoušené v mateřských školách po celé republice.....

A my dodáváme

U nás také

A cítíme, že se dětem v naší školce opravdu líbí.

Zuzana Mastná

Je v pořádku :

- udělat chybu
- brečet
- nebýt ve všem nejlepší
- mít obavy
- být sám sebou

@zdravaduse

„Nic už nebude takové jako kdysi, ale všechno může být takové, jako ještě nikdy.“

Naši milí čtenáři

Vše jednou končí, stejně tak náš časopis. Děkujeme všem, kdo přečetl opět až na samotný konec. Děkujeme za to, že jste s námi během celého školního roku, děkujeme za Vaši přítomnost při akcích, pořádaných pro Vaše děti. Opravdu moc díky. Vážíme si toho. Právě proto mohou být v naší školce Vaše děti šťastné. Je to proto, že společně táhneme za jeden provaz.

A taky nezapomínáme, že ty nejlepší věci v životě jsou zadarmo a jsou potřeba. Nejen v naší školce, ale i v našich životech. Kdyby si někdo nemohl vzpomenout, které to jsou, pro jistotu přikládáme.

A víme, že všechny fungují. A nemusíte za ně platit. Proto na ně ani vy nezapomínejte.

Nejlepší věci v životě
= jsou ZADARMO =

**„Nikdo není tak chudý,
aby nemohl darovat jeden úsměv.
A nikdo není tak bohatý, aby ho nepotřeboval.“**

Děti a zaměstnanci mateřské školy

A úplně na konec

Nezapomeňte, že

ten, komu v duši svítí slunce, bude vidět slunce i v ten „nejošklivější“ den....

nikdy není pozdě začít dělat něco, co miluješ....

jednou pochopíš, že život je příliš krátký na to, aby ses trápila pro ty, kteří se netrápí pro tebe....

Žijte všichni život takový, který budete chtít vyprávět.

A jedna věc je víc než jasná. Šťastný život nenajdeš, musíš si ho udělat sám.

A hlavně nezapomeňte na to, že máte štěstí

A veliké

***„Svou duhu si každý kreslí sám.
Nešetřete na barvách.“***

Přehled akcí během letošního školního roku 2024/2025

6. 9. 2024

Třídní schůzka s rodiči

27. 9. 2024

Zahradní slavnost

16. 10. 2024

Návštěva Domu historie Přesticka

30. 10. 2024

Zahájení návštěvy v solné jeskyni

31. 10. 2024

Halloween Lužany

1. 11. 2024

Fotografování na Vánoce

8. 11. 2024

Juniorfest Přestice

Lampiónový průvod

29. 11. 2024

Zahájení adventu, rozsvícení stromečku

2. 12. – 6. 12. 2024

Čertovské a andělské dny v naší školce

4. 12. 2024

Divadelní představení v mateřské škole „Strašidelný mlýn“

5. 12. 2024

Návštěva čerta a Mikuláše

11. 12. 2024

Putování za Ježíškem aneb odpoledne s rodiči

12. 12. 2024

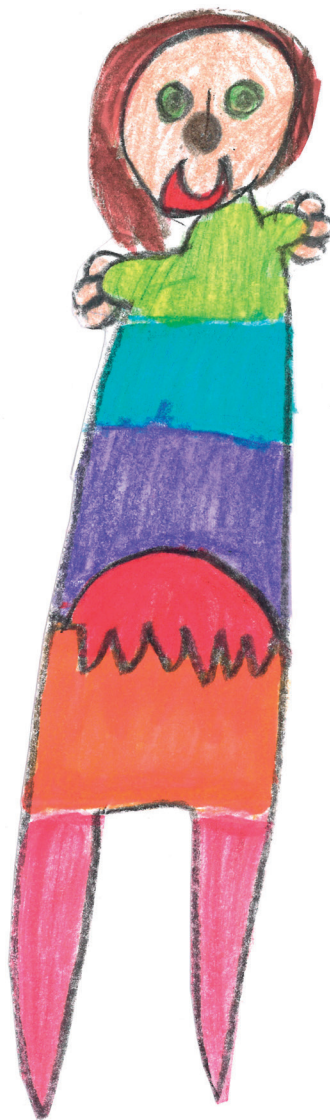
Svíčkárna Litice

20. 12. 2024

Návštěva Ježíška v mateřské škole

6. 1. 2025

Den se svojí hračkou

- 8. 1. 2025**
Pálení starého roku
- 5. 2. 2025**
Zimní výlet
- 15. 2. 2025**
Karneval s krejčíkem Honzou v KD Borovy
- 21. 2. 2025**
Karneval v mateřské škole
- 3. 3. 2025**
Divadelní představení v mateřské škole „Červená Karkulka“
- 14. 3. 2025**
Vyšetření očí
- 20. 3. 2025**
Rozloučení s Morenou, paní Zimou
- 21. 3. 2025**
Návštěva letiště Václava Havla
- 25. 3. 2025**
ZU Přeštice
- 1. 4. 2025 – 16. 4. 2025**
Velikonoční radovánky
- 4. 4. 2025**
Návštěva DDM Slunečnice v Přešticích „Péče o zvířátka“
- 8. 4. 2025**
Knihovnice v mateřské škole
- 15. 4. 2025**
Logopedické vyšetření v mateřské škole
- 16. 4. 2025**
Den otevřených dveří
- 24. 4. 2025**
Logopedická přednáška v mateřské škole
- 29. 4. 2025**
Čarodějnická stezka
- 2. 5. 2025**
Zápis do mateřské školy

9. 5. 2025

Besídka ke Dni matek v kulturním domě

15. 5. 2025

Noc Šmoulů a Šmoulinek

19. 5. 2025

KKC Přestice, vystoupení ZUŠ Přestice

21. 5. 2025

Zahájení plaveckého výcviku

23. 5. 2025

Návštěva DDM Slunečnice v Přesticích „Vyrábění ze dřeva“

27. 5. 2025

Fotografování na konec roku

30. 5. 2025

Den s tatínky aneb netradiční dopravní prostředek

2. 6. 2025

Mezinárodní den dětí v mateřské škole

5. 6. 2025

Výlet na hrad Švihov

9. 6. 2025

Návštěva ZŠ Švihov

20. 6. 2025

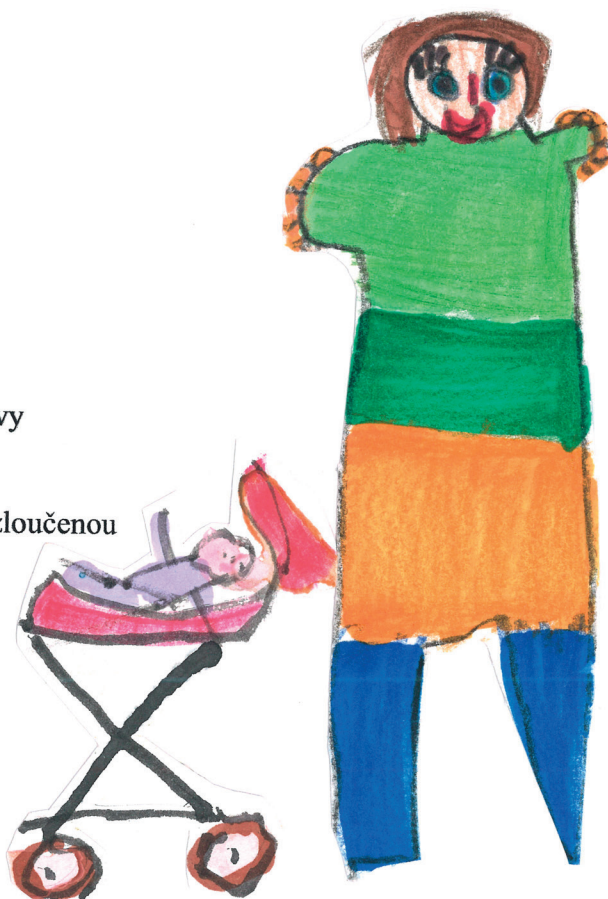
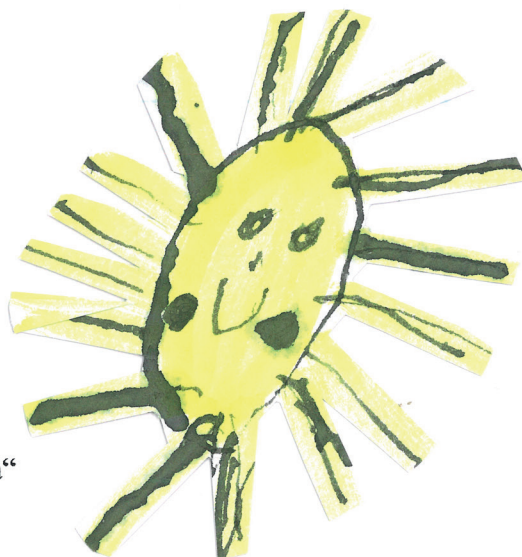
Den s Lesy ČR

26. 6. 2025

Den otevřených dveří VÚ Klatovy

27. 6. 2025

Pasování školáků, táborák na rozloučenou

Co jsme dokázali?

- ✓ Získat sponzorské dary na vánoční dárky pro děti (Od sponzorů a rodičů)
- ✓ Zapojit se do projektu šablony JAK I., JAK II.
- ✓ Z projektu šablony JAK zakoupit nový nábytek do mateřské školy a novou sedačku
- ✓ Z projektu šablony JAK nechat vyrobit další sovu na naši zahradu, tentokrát sovu knihovnu (čeká se na dokončení a přepravu)
- ✓ Z projektu šablony JAK zakoupit velké „Člověče, nezlob se.“
- ✓ Připravit plochu pod „Člověče nezlob se“ (Velké díky Obci Borovy, která to zařídila a zafinancovala)

✓ Co bychom moc chtěli?

- ✓ Získávat i nadále sponzorské dary, ať již materiální či finanční
- ✓ Průběžně realizovat nové hrací koutky
- ✓ Průběžně pořizovat nové průlezky na zahradu
- ✓ Vylepšit fasádu na budově mateřské školy (Stav po jiříčkách je do této doby zatím v pohodě. Pravdou je, že už v loňském roce z vedlejší zahrady zmizeli koně, a vše nasvědčuje tomu, že s nimi zmizely i jiříčky. Zatím hnízda nestaví. Tak snad jim to vydrží. Ale fasáda je poničena).
- ✓ Zastřešit terasu v mateřské škole (Je prima, když zde stolujeme, hrajeme si, ale ta střecha nad námi trochu chybí. Ochrana před sluncem, deštěm, to by bylo. Stále věřím, že to nějak
- ✓ Zvětšit mateřskou školu (Bohužel každým rokem nemůžeme přijmout všechny další kamarády u zápisu)
- ✓ dopadne).
- ✓ Zvětšit mateřskou školu (Bohužel každým rokem nemůžeme přijmout všechny další kamarády u zápisu)

Co je nutno ještě udělat?

- ✓ Tentokrát nemáme nic nařízeno 😊

Poděkování závěrem.....

Poděkování závěrem každým rokem patří mým kolegyním. Těm, se kterými to táhnu za jeden provaz už hodně dlouho. Blanku znám již od základní školy a v roce 2003 se stala mojí kolegyní i zde. S Libuškou jsem pracovala v mateřské škole v Předslavi a protože nám to spolu opravdu fungovalo, přišla sem za námi také. Ta poslední z nás, nejmladší, s námi už také nějaký ten rok společnou káru táhne. A po pravdě my dvě ji spolu táhneme již od jejího narození, vid' Klárko?

Mít kolem sebe lidi, které máte rádi a na které se můžete vždycky spolehnout je dar, opravdový dar. Netvrdím, že je to celý rok vždy růžové, máme to stejné jako vy. Někdy máme každá jiný názor, někdy je cítit ponorka, ale vše vždy společně zvládneme.

Jsme spolu denně, známe se a už o sobě spoustu víme.

A jsme šťastné, a teď myslím, že mohu mluvit i za děvčata, že jsme tady spolu.

Že se máme, když se máme 😊.

Takže moje skvělé kolegyně, Libuško, Blanko, Klárko, DÍKY.

DÍKY, že vás mám.

Mám Vás ráda.

A já měla to štěstí, že náš čtyřlístek je složen právě z nás, z nás čtyř.
Holky, děkuji.

Zuzana Mastná

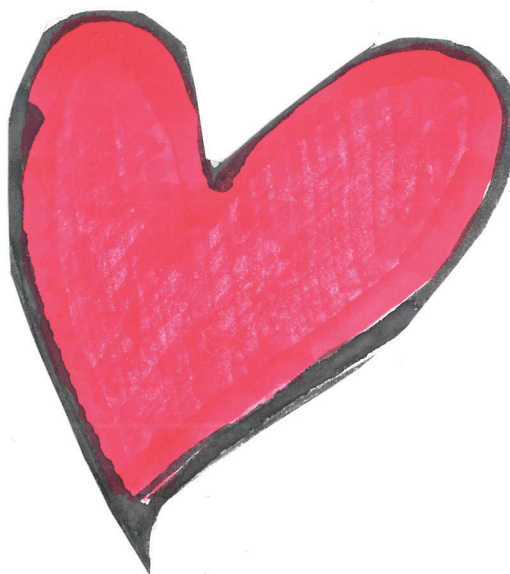
„Zázraky se stávají tomu, kdo na ně věří.“

Dále děkujeme

- ✓ **Obci Borovy**
za finanční pomoc, kterou nám ochotně poskytuje, protože bez ní bychom vůbec nemohli existovat
- ✓ **p. Raunerovi**
za sponzorský vánoční dar 10.000,-- Kč
- ✓ **p. Prokopovi**
za vánoční sponzorský dar ve výši 5.000,-- Kč
za pravidelné „sponzorské dary“ hladké, polohrubé a hrubé mouky do školní jídelny
- ✓ **p. Peterkovi**
za sponzorský vánoční dar 5.000,-- Kč
- ✓ **p. Janě Hájkové**
za pravidelné sponzorské vánoční dary
- ✓ **p. Slachovi**
za sponzorský dar
- ✓ **rodičům dětí mateřské školy, kteří přispěli finanční částkou na vánoční dárky**
- ✓ Fikrlovi, Drdovi, Cibulkovi, Kolečkářovi, Hořkých, Madayovi, Novotní, Míkovi, Hájkovi, Fridrychovi, Koudelkovi, Studničkovi, p. Masopustová p. Fořtová
- ✓ **p. Margit Sládkové**
za výbornou pizzu, kterou nám přivezla, když nám chyběla v kuchyni Libuška
- ✓ **p. Drdové, Mikušincové, Freundové, Kořínkové, Pluhařové, p. Voráčkoví, Tíkalovi, p. Hájkové, Netrvalové, Kadlecové, Novotné, manželům Hořkým a Vlasákovým**
za přebytky ze zahrádek, pažitku, okurky, brambory, cukety, rajčata, okrasné dýně, hroznové víno, bylinky do polévek
- ✓ **všem rodičům dětí mateřské školy, kteří se podíleli na přípravě „Zahradní slavnosti (pečení či nákup dobrot)“**
p. Masopustové, Krejčířové, Kořínkové, manželům Lisnerovým, p. Novotné, Pluhařové, Peterkové, Mikušincové, Fořtové, Hochmanové, Hájkové, Kolečkářové, Májové, Maškové, Netrvalové, Peclové, Mastné, Štulíkové, Fridrychové, Hodanové
- ✓ **manželům Cibulkovým**
za zapůjčení skákacího hradu na oslavu MDD
- ✓ **p. Fořtové**
za překrásný adventní věnec
- ✓ **p. Fridrychové**
za pitíčka pro děti na Šmoulovou noc

- ✓ **p. Cibulkové, Kozákové (Marešové), Kolečkářové, Netrvalové, Krejčířové, Z. Fořtové, MUDr. Mračkové, Maříkové, Fridrychové, Májové, paní Pluhařové, Mikušincové, Kunové, Oberajtrové, Hřebcové**
za hračky, dřevěný domeček, dřevěné špachtle, dekorace na tvoření, papíry, knížky, plastové vázičky, skleněné lahve, plyšáky, barevné papíry, odlitky ze sádry, barevné lepící papíry
- ✓ **p. Fikrlemu**
za zvukový doprovod při akcích, pořádaných mateřskou školou (Vánoce, DM)
- ✓ **p. Rymusovi**
za sešity a papíry ke tvoření
- ✓ **p. Kopejtkovi**
za drobné údržbářské práce v mateřské škole
za montáž veškerého nového nábytku (a že jej bylo požehnaně)
za funkci řidiče při dovozu nové sovi knihovny, který bude teprve uskutečněn
- ✓ **p. Vizingrovi**
za drobné opravy a revize elektrického zařízení, které provádí za „Děkuji“
- ✓ **p. Čermákovi**
za vzorné starání se o naši školní zahradu
- ✓ **p. Cibulkové**
za plastové hrnečky
- ✓ **manželům Hodanovým**
za vynikající med
- ✓ **p. Máckové**
za velikonoční odměny dětem
- ✓ **Klárce Kořínkové**
za upletení velikonočních pomlázek pro všechny kluky ze školky
- ✓ **p. Kadlecovi, p. Drdové, p. Krejčířové, Kořínkové**
za pomoc při sběru žaludů pro Lesy České republiky
- ✓ **p. Spolwindovi**
za uvedení Libušky košťat do chodu 😊 (vrtání dírek a poutek)
- ✓ **p. Vítovcovi a jeho firmě D-Beton z Chlumčan**
za zapůjčení služebního automobilu, včetně nafty 😊 na odvoz nové sovi knihovny
za plyšové hračky
- ✓ **p. Studničkovi**
za opravdu značek
za zakoupení nanuků na oslavu školního MDD

- ✓ **p. Rajšpísovi**
za výrobu dřevěných stojánků ke stolní hře
za výrobu nových sedáků na houpačky
- ✓ **p. Lisnerovi**
za opravu skříněk a menších běžných oprav v mateřské škole
- ✓ **SDH Borovy**
za pomoc při akcích pořádaných mateřskou školou ve spolupráci s Obcí Borovy
- ✓ **všem rodičům**
za hygienické potřeby, které přinášejí do mateřské školy na začátku školního roku
za spolupráci při akcích pořádaných v naší školce
za příspěvky na FOND SIDUS
za kostýmy pro děti, které připravují s láskou (doufáme) na akce mateřské školy
za příspěvky na kostýmy, které připravujeme jako překvapení pro nás
za příspěvek na tento časopis, který nyní již necháváme tisknout
za to, že s námi všechny ty naše nápady vydržíte a táhnete námi za jeden provaz
za úžasnou spolupráci
- ✓ **všem těm, kteří nám v letošním roce pomohli a my si to zapomněli napsat**
protože i to se každým rokem někdy stane 😞

Perličky z naší školky

Madlenka Hájková

„Zuzko, musím si umejt pusu, mám jí hrozně zasviněnou.“

Vojtík Studnička

„Elinka má na bradě nějakou odřenec.“

Ivošek Kolečkář

Při neúspěšném obutí bot, Ivošek říká: „Zuzko, asi se mi zmenšují boty.“

Natálka Kunová

Libuška se ptá Natálky: „Natálko, jak se má Nikolka ve škole?“

Natálka: „Moc nic.“

Raduška Lisnerová

Nese Libušce zbytek oběda se slovy: „Viš, já už radši nebudu, protože jsem si krkla.“

Karinka Májová

„Táta je taková moje svíčka. Přikryje mi peřinou a když si pod ní prdne, tak to hrozně zahřeje.“

Kubík Drda

„Libuško, potřebuji dvě krabičky na svačinu. Máma si to sní.“

Vojtík Studnička

Klárka: „Vojtíku, přikryj se a v klidu už lež.“

Vojtík: „Já si chci jen natáhnout rukávy na nohou.“

Víteček Cibulka

Blanka: „Vítečku, které jsou tvoje tepláky?“

Víteček: „Ty počmáraný.“ (s nápisem)

Karinka Májová

„Koukejte, tamhle letí holoubka.“ (Kdybyste nevěděli co to je, je to holka od holuba)

Kubík Štulík

„Dnes mi u doktora vybírali z ruky krev.“

Víteček Cibulka

Blanka vidí Vítečka jak hází pomazánku na zem.

Říká mu: „Vítečku, ty jsi hodil na zem pomazánku.“

Víťa ihned odpoví: „Nene, spadlo mi to olymem.“ (omylem)

Matýsek Masopust

Rád pomáhá Libušce v kuchyni a právě utírá kuchyňskou linku se slovy: „Libuško, já jsem ti utřel tvůj ponk.“

Natálka Haišmanová

Klárka: „Natálko, vezmi si ty rukavičky, ať nemáš zase červené ručičky.“

Natálka: „Nepotřebuju, to nevádí, my doma na to máme umazánku.“ (mastičku)

Eliška Koudelková

Eliška masíruje Victorku a Blanka se ptá: „Eli, taky vás doma mamina masíruje?“

Eliška: „Ne, zkouší to na tetu.“

Blanka: „A tatku masíruje?“ „Ne, ne, tatka už na to není. Má staré kosti, ty by mu rozlámala.“

Vojtík Studnička

„Blanko, já se nemůžu vejít mezi židle, protože jsem hlubokej.“

Eliška Koudelková

Právě vyplňuje u stolu grafomotorický list, kde jsou různé geometrické tvary.

Eliška: „Klárko, co je tohle za tvar? To neznám.“

Klárka: „Eliško, to je válec.“

Eliška: „To teda nevím, proč tisknete takový blbosti, když to neznám.“

Vojtík Studnička

„Koukej, to je ale prcinka viď? (Malá holčička na obrázku, malý kluk je přece precek)

Víteček Cibulka

Zuzka: „Vítečku, od čeho máš tak velkou modřinu na čele?“

Víteček: „My se doma začali s tatškou perout (prát) a já se bouchl o vanu. A tatka potom pěkně dostal od maminy.“

Kubík Kadlec

Kubík sedí u svačiny a říká, že nemá rád kedluben.

Libuška jej chce namotivovat a říká: „Kubíku, když kedluben sníš, tak potom budeš prdět.“

Kubík: „Nebudu ho jíst, já už jsem prděl.“

Madlenka Hájková

Majdi počítá nože, umístěné na magnetu u Libušky v kuchyni.

Madlenka: „1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.“

Libuška: „Madlenko, ty umíš krásně počítat do deseti. Umíš to ještě dál?“

Madlenka: „To neumím Libuško úplně počítat do dálky.“

Matýsek Masopust

„My jsme byli ve Francúzii.““ (Francii)

Raduška Lisnerová

Při mytí rukou sděluje Blance: „Koukej, Blani, já si je vylešťuju.“

Madlenka Hájková

„Klárko, namaž mi to pak tou mastičkou kolem pusy, já tam mám lišejník.“

Toník Novotný

„Libuško, já ti jdu pomoci. Budu ti sušit nádoby.“ (utírat)

Víteček Cibulka

Vycházíme ze šatny před školku, zjistím, že Víteček nemá čepici. Ptám se: „Vítečku, kde máš čepici?“

Víteček ihned volá: „Blanko, ty jsi zapomněl čepici.“ (Tak Blani, už víme, kdo za to může 😊)

A úplně nakonec bez jmenování (jen my víme a necháme si pro sebe)

Při jedné řízené činnosti si povídáme o lese, zvířátkách, rostlinách plodech Vše bylo v pořádku. Řízená činnost končila hrou „Náš táta šel na houby.“ Vše bylo stále super, ale holčičky hra nebavila, chtěly tančit. Jenže tato činnost právě kluky až na malé výjimky moc nebaví. Tak co teď? Je zapotřebí ihned něco vymyslet. A protože paní učitelky by měly být a také jsou spontánní, akční, nápadité a mají vždy dostatek fantazie, nezbývalo, než vymyslet něco, aby všichni byli spokojeni.

Nápad se urodil. Pokračujeme dál. Jak?

Tatkové (kluci) se vrátili z hub a maminky (holčičky) se moc radovaly, že mají houby na polévku. Řekly tatíkům, aby si po té procházce hezky odpočinuli. A maminky si proto mohou samou radostí zatančit. Všechna pozornost byla zaměřena na tancující holčičky. Dětem je vždy líto, pokud se nemohou samy do řízené činnosti zapojit. Proto zbývalo nyní ještě dát prostor tatínkům, resp. klukům. Obracím se na ně s otázkou: „Tak co vy, tatkové? Co jste dělali, když jste odpočívali?

Odpovědi na sebe nenechaly čekat. Byly to velmi rychlé a cenné 😊 odpovědi. A byly celou větou. Takže

Někteří tatkové, leželi, jiní odpočívali, koukali se na televizi nebo do mobilu.

A ti další prděli a drbali si pind'oura 😊

A takhle my tady žijem

